

Аріна Вітсок

АНОТАЦІЯ

Уже давно звечоріло, сонце сховалось далеко, далеко. Місяць і зорі вместились зручненько на небі. Микитка любив такі вечори, теплий дотик вітерця легенько нашіптував йому спогади весело проведеного часу вдень та спонукав до мрій, а мріяв маленький бешкетник багато.

Ось і сьогодні дивився на вкрите зорями небо, згадував історії старших товаришів про бридких прибульців.

- І справді, а чи є ще десь життя?

Можливо на небесах, там за пухнастими хмаринками живуть теж люди? От би дізнатись...

І чи то в той час упала зірка, чи можливо хтось інший почув бажання Микитки, але його роздуми перервало щось сяюче за вікном.

Хлопчик підійшов ближче, потер очі, сподіваючись, що йому примарилось, але яскрава кулька не зникла.

Знати б тільки Микиті, які пригоди принесе йому ця ніч, таким насправді виявиться це цікаве кругле створіння...

За пухнастими хмаринками...

Уже давно звечоріло, сонце сховалось далеко, далеко. Місяць і зорі вместились зручненько на небі.

Микитка любив такі вечори,
теплий дотик вітерця легенько
нашіптував йому спогади весело
проведеного часу вдень та
спонукав до мрій, а мріяв маленький
бешкетник багато.

Ось і сьогодні дивився на вкрите
зорями небо, згадував історії
старших товаришів про бридких
прибульців.

- І справді, а чи є ще десь життя?

Можливо на небесах, там за
пухнастими хмаринками живуть теж
люди? От би дізнатись...

І чи то в той час упала зірка, чи
можливо хтось інший почув бажання
микитки, але його роздуми
перервало щось сяюче за вікном.

Хлопчик підійшов ближче, потер
очі, сподіваючись, що йому
примарилось, але як крава кулька не
зникала, а танцювала і посміхалась
зашибкою наче просилася у гості.

- Ти хто? Блискуча краплинка?

- Я Шушайлик! Хлопчик - блиск.

- Звідки ти тут узявся?

- Я порушив правила наших старозорів.

- Кого?

- Ну, це, як у вас батьки чи вчителі, вони придумують різні правила та заборони, але я не втримався, бо вже дуже люблю подорожувати світами.

- Світами? То ти із іншої планети?

- Саме так. Посміхайчись промовив Шушайлик.

- Я прилетів із Зіркунії. Це місце далеко від людських очей та пізнаваних вченими місць.

- То ти зірка? Якийсь не схожий, ти круглий із очима, та ще й розмовляєш. Може мені це все сниться?

- Дурненький, кажу ж тобі я блискі ніхто про нас не знає. Хочеш зі мною? А то мені уже час повертатись.

- Звичайно, а як я туди відправлюсь? Я ж не вмю літати.

- Я притягну хмаринку, ми вмостимось і подамося у цікаву, неймовірну подорож.

- Літати на хмаринці? А це можливо?

- І не тільки це... Кажу ж тобі буде весело!

Шушайлик свиснуві відразу з'явилась маленька, пухкенька білосніжна хмаринка.

- Ну мо сїдай

- А я не впаду?

- Ну звісно жні, це наче ваші літаки, але не шкідливі для середовища.

- Звідки ти знаєш, так багато, про наше життя?

- О, я тут не вперше. Дуже вже люблю тихенько та непомітно, від старозорів, прокрадатись на землю.

- А чому вони забороняють тобі літати до нас?

- Не тільки мені, дорога на землю заборонена всім жителям Зіркунії. Вважається, що ви, нас скривдите, а ваші учені, як тільки дізнаються про нас відразу почнуть здійснювати над нами експерименти. Але ти ж добрий, чи не так?

- Я? Так! А що скажуть ваші, як їх там, ну старозорі, як мене побачать?

- Вони не зможуть. Я одягну на тебе амулет - невидимку, а сам проковтну спеціальну пігулку, таким чином, ти станеш невидимим для них і видимим для мене. Хороший фокус, еге ж?

- Ох і цікаво ти розповідаєш, ніколи такого не чув. Про шапку невидимку чув, а про амулет ні.

- Так шапка це ж вигадка, а амулет справжнісінький. Це винахід наших академіків. Іноді старозорам потрібно навідуватись на землю, тоді одягають амулет і робляться невидимими для людей, а завдяки пігулкам можуть бачити один одного. Ось і все. Бачиш світло у вигляді веселки? Це вхід до Зіркунії.

Перед очима Микитки з'явилась чудова, яскрава веселка, яку досі він бачив здалеку після дощу. Він зліз з хмаринки і ступив на досі незвідану для себе планету. Жителі тут були всі дуже схожі між собою,

відрізнялися вони хіба що розміром та відтінком який то блимав, то ставав цілком прозорим, блиски мали вигляд наче обведене контуром повітря.

Кожен блиск займався чимось своїм, малі грали вігри, особливо кумедно виглядала гра з м'ячем, маленькі колобки підкидали собі подібного. Дорослі про щось говорили, чи то сперечались, через гамір було важко зрозуміти.

Шушайлик повів Микитку до кімнати, з вікна якої було видно інші планети та зорі.

- Ого! Як тут чарівно, аж дух перехоплює!

- Еге ж, я дуже люблю це місце.

Старозорі працюють над дослідженнями інших планет, в тому числі і землі та життям на них.

- Як цікаво... В той час коли людство вивчає життя на планетах. Це "життя" вивчає Землю...

- Ого! Нам вже час! Перервав роздуми
Шушайлик.

- Скоро дія амулету закінчиться.
Гайда на хмаринку, час повертатися.

Не встиг Шушайлик свиснути
хмаринці, як з'явилися його батьки.

- А ось ти де! Ми цілісінький день
намагаємось тебе знайти. Ходімо
негайно додому, у тебе ще купу
справ. Чи ти забув що маєш заняття?
Батьки Шушайлика міцно взяли сина
за руку і мерщій рушили з місця,
бідолашний блиск не встиг
промовити і слова.

А Микита так і залишився стояти в
чудовому і одночасно пустому місці,
розгублено блукаючи по кімнаті.
Хлопець надіявся, що Шушайлик зможе
повернутися за ним, проте амулет
почав видавати дивні сигнальні
звуки.

- О, Боже! Сила амулету... Що ж робити?
Куди йти? Бідна дитина гірко
заплакала, амулет стих, а у кімнату
зайшли інші блиски.

Поглядаючи на дивних істот із
схованки за канапою Микитка
зрозумів, що це ієстарозорі. Поважні
кульки розмовляли про винаходи та
про те, що зовсім скоро зможуть
створити за допомогою ДНК людини
“людиноблизка” та відкрити новий
вид жителів.

Микитці мало не зупинилось серце.
Невже Шушайлик прикидався другом?
А насправді заманив його сюди для
дослідів?

- О, Матусю! Чому я не слухався тебе, і
таки знайшов неприємності на свою
голову?

- Тут хтось є, промовив один із
старозорів.

- Справді, запах наче ми на землі
серед людей. Ось ти де! Людино?!
Хлопчисько, ти що тут робиш? Як
потрапив сюди? І хто одягнув на тебе
амулет?

- Я... Микитка.

Тільки й зміг промовити хлопчик і
гірко розплакався.

- Будь ласка не вбивайте мене! Я не хочу помирати!

- Вбивати? Чи ти здурів дитино? Хто сказав тобі цю дурню?

- Я сам чув вашу розмову про клонування. Не стримуючи сліз відповів Микита.

- Ну, скажімо для клонування не потрібно нікого вбивати. Саме зараз ми досліджуємо штучно виведені клітини ДНК людини. Замалий ти ще, щоб зрозуміти. Ти так і не відповів, звідки ти тут узявся?

Саме в хвилини допиту, старозорами Микити, до кімнати увійшов Шушайлик.

- Так це твоїх рук справи. Як ти посмів привести сюди людину? Одягнути йому амулет? Ти що собі дозволяєш? Старозори розійшлися не на жарт, скликали нараду, вирішували що ж тепер робити із хлопчиськом. Одні кричали залишити його тут щоб бува не розбовкав про них людям, інші пропонували виселити на сусідню планету разом із порушником

Шушайликом, проте були і оптимісти які радили відправити перелякану дитину додому, посилаючись на аргументи що йому однаково ніхто не повірить.

Микитка із Шушайликом в кімнаті чекали вироку, хвилини здавалися вічністю дітям, і щоб відволіктися Микитка із внутрішньої кишені піжами дістав планшет і хотів грати та цієї миті блиск вигукнув: - Ти наш рятівник Микито, молодець!!! Давай я тебе розцілую!

-Що сталося? Прощоти говориш?

- О, друже, старозори давно хотіли вивчити будову планшету, я чув як вони говорили, що добре було б роздобути цю “диво-техніку”. Я гадаю ми можемо обміняти його на прощення і свободу. Якщо ти не проти звісно ж?

- Я не знаю.... Шушайлику, а що я скажу мамі? Хоча звичайно, Планшет це дрібниці.

-Тоді домовились.

Усміхаючись Шушайлик вирушив до старозорів.

За декілька хвилин він був уже коло Микитки з хмаринкою, яка служила дітлахам транспортом.

- Все гаразд. Тримай свій планшет.

Академіки зробили кілька фото будови, ще щось крутили, дивились.

До речі передавали тобі подяку, а мені прочухана таки перепало, їду в школу “Виховані блиски”. Ех, пропадуть канікули. А тобі час повертатись

Друзі знову вместилися на “чудо-літаку” і вирушили на Землю. За декілька хвилин. Насолоджуючись в дорозі краєвидом, Микита попрощавшись із Шушайликом, з надією на зустріч у майбутньому, був удома. Тільки прилягнувши у ліжко, хлопець зрозумів, що вже сходить сонце.

- Прокидайся сонько. Мовила мама, порушуючи і так, короткий сон.

- Ти що знову грав у планшеті, і тепер не можеш відкрити очей?

Микитка не став
виправдовуватись і розказувати
мамі про свої нічні пригоди з новим
другом, а тільки посміхнувся і
поринув у спогади своїх “
походеньок” чи то усон?! Хто зна...!